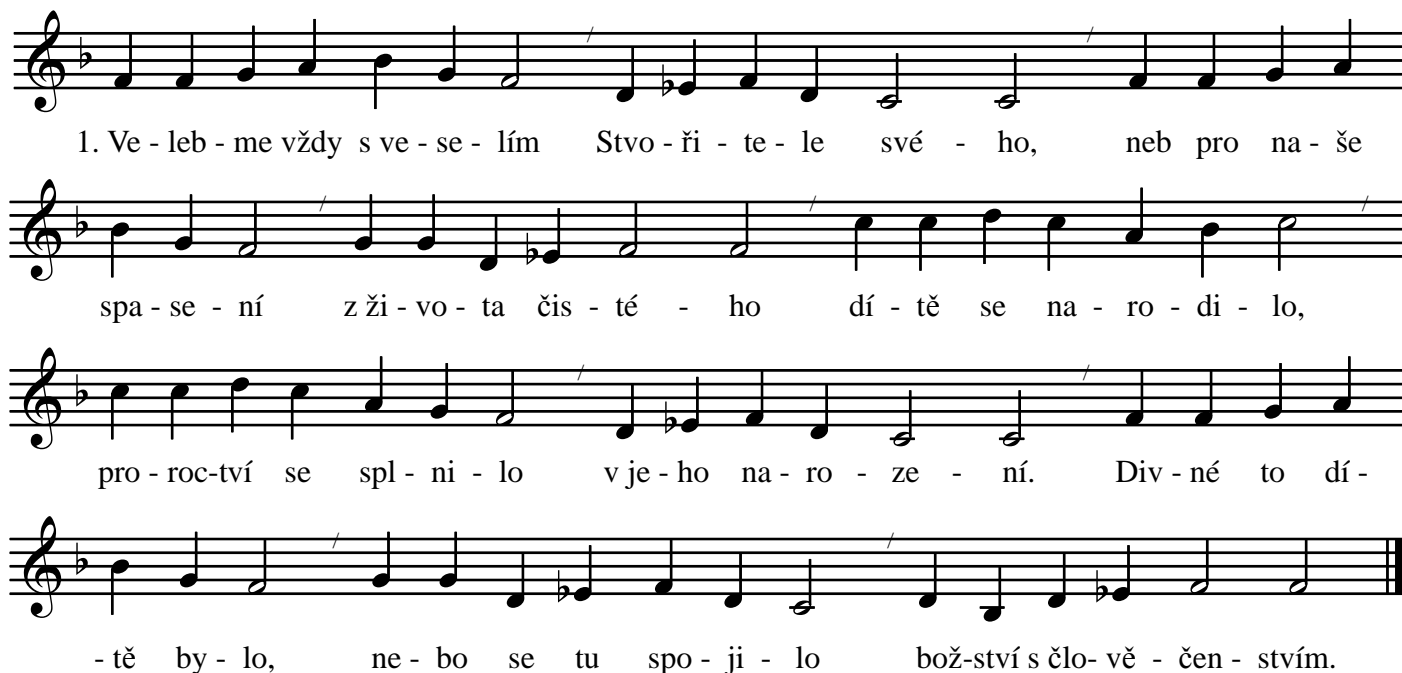

PÍSEŇ 0227

Velebme vždy s veselím

14.stol., 1505, 1541

1. Ve - leb - me vždy s ve - se - lím Stvo - ři - te - le své - ho, neb pro na - še
spa - se - ní z ži - vo - ta čis - té - ho dí - tě se na - ro - di - lo,
pro - roc - tví se spl - ni - lo v je - ho na - ro - ze - ní. Div - né to dí -
- tě by - lo, ne - bo se tu spo - ji - lo bož - ství s člo - vě - čen - stvím.

2. Neslýchané vtělení Krále nebeského,
předivné narození Pána andělského!
Tu zpívali andělé radostně a vesele Stvořiteli svému,
neb lidské pokolení skrze své narození odňal d'áblu zlému.
3. Když byl svět popisován z rozkazu Augusta,
šla Panna i s Josefem do Betléma města.
Do Betléma Judova k porodu svého syna, aby on nás napsal
v knihy živé, nebeské, kde jsou chvály andělské beze vší tesknosti.
4. Viz, jaká to pokora při tak mocném králi,
jehož v nebi andělé bez přestání chválí!
V jesličkách leží, kvílí panující na nebi, moudrost Otce svého;
krásu kvítí dáváje, ptactvo vše odíváje, plénky oděv jeho.
5. Kriste, Králi nebeský, od Otce poslaný
a pro naše spasení narozený z Panny,
račiž nám pokoj dáti, od vlků ostříhati, pastýři, své stáde;
zlosti, bludy staviti, od nepřátel hájiti, náš milý ochránce!

Jan Táborský 1501, 1541, 1659, 1877